

SOMNI¹

Maria-Antònia Oliver

Transl. KathleenMcNerney

Aleshores va començar la sessió més meravellosa de rondaies que mai he sentit. No tan sols pel que deia la Cèlia, sinó per com ho deia; no només per les paraules que utilitzava, sinó pel to de la veu i pels ulls; una veu ensenyada, fosca, que arribava fins a les cèl·lules més amagades del cervell i les feia espurnejar, i uns ulls negres com el carbó, fits en mi tot el temps però sense mirar-me, brillants i càlids, plens d'una vella saviesa, que només havia vist alguna vegada en els ulls a en l'expressió de la tia Antònia.

—La primera vegada que vaig veure la Júlia no sabia que era la Júlia. Era una noia alta, morena, d'uns vint-i-cinc anys. Duia un vestit vermellós i caminava per un carrer que es feia més estret així que ella avançava. De tant en tant mirava Cap enrere i, cada vegada que ho feia, s'apressava més, fins que començava a córrer i córrer. Després, la mateixa nit però no sé si al mateix somni, la vaig veure de cara, només la cara i les mans. Es posava un vel de blonda, negre, d'aquells que les senyores d'abans usaven per anar a missa. Estava molt contenta, però de sobte, algú li va treure el vel i ella va trencar en plor. Aleshores es va acabar el somni. O el que jo recordava del somni. Però durant tot el dia vaig tenir present aquella noia -va fer una pausa llarga i va prosseguir-.

¹In *El sol que fa l'ànec*. Barcelona: La Magrana, 1994: 51-53.

Després, quan ja ni me'n recordava, devia ser uns quinze dies més tard, la vaig tornar a veure, amb el mateix vel, la mateixa cara alegre; aleshores em vaig fixar que tenia els ulls verds i les dents molt ben fetes i molt blanques. Una noia imprecisa que tenia al costat li deia: Júlia, fes-li una mica de cas. Vinga, Júlia. I ella li contestava, rient: No, no, no m'agrada. Estaven enmig del carrer, hi havia unes cases molt estretes i molt altes i la Júlia alçava el cap per mirar el sol. Llavors s'acostava un home i es veia que a la Júlia li agradava, però que també agradava a l'altra noia esborradissa. I el somni es va anar esvaint de mica en mica, vull dir que vaig veure encara el rostre de la Júlia que somreia però que s'anava esborrant, com quan passes una baieta per uns vidres... I l'altra noia plorava. Es va aturar per beure una mica d'aigua. Vaig sentir que la senyora Cros em donava alguna cosa per davall la taula. Una fotografia. Una noia -vaig suposar que era la Júlia- morena, amb un vestit color de vi i amb un vel de blonda. Vaig mirar la senyora Cros. La dona em va fer que sí amb el cap, tota tremolosa. Aleshores la Cèlia va continuar:

-La nit següent la vaig tornar a somiar. Era una platja amb uns pins molt grossos. Darrere els pins, molt endarrere, hi havia cases, hotels, bars, però no vaig poder llegir com es deien. Era cap al tard, cel rogent, ones grosses, molta calor. De sobte, d'entre l'aigua sortia una noia, amb banyador i una gorra de goma. La noia començava a caminar per la sorra, amb les ones que li trencaven als peus. Jo la veia de davant, de darrere, de costat, de dalt... El sol ponent li anava canviant el color del banyador, ara verd, ara lila, ara color de pell. Quan es va treure la gorra la vaig conèixer: era la Júlia. Duia els cabells llargs... i aquí no sé si va ser en el somni o què vaig recordar com l'havia vista l'altra vegada, però també duia el vel negre de blonda... però no sempre... Plorava, cridava la seva mare, deia: mare, vine, vine marona...

La senyora Cros es va estremir molt fort, una convulsió que va fer fer sorolls a la cadira on seia. La Cèlia va deixar de parlar. jo vaig posar una mà damunt el braç de la senyora Cros per calmar-la. La Cèlia va fer un xsst molt suau i va continuar:

-...plorava silenciosament i les llàgrimes, en caure-li damunt la sorra, es convertien en petxines, darrera ella deixava una corrua de petxines, i feia molt bonic, sí, molt bonic,

però llavors se li va acostar un home, que de lluny semblava molt, molt alt, però que de prop era més baix que ella, li va pegar una bufetada i va desaparèixer. Aleshores la Júlia va tornar a entrar dins l'aigua i també va desaparèixer, però de seguida la vaig tornar a veure, ara dins una cambra, damunt un llit, despallada, sola, però immediatament amb un home, no el mateix d'abans sinó un altre, que l'estimava, s'estimaven, i l'home li deia Júlia, Júlia, i ella era molt feliç i a fora, a la platja, les ones s'emportaven les petxines que la Júlia havia plorat. I tota la mar n'era plena, tot el que veien els meus ulls era ple de petxines, les seves llàgrimes s'havien multiplicat, però ara n'hi havia de petites, de mitjanes, de grosses, tota la mar plena de petxines, i això ho vaig veure molt de temps, o em va semblar molt de temps, només petxines i ells dos que s'estimaven fins que em vaig despertar, inquieta, nerviosa...